

»KAM SE OBRNITI, KO TUDI INTERVJU
NE ZAGOTAVLJA VEČ TISTE AVTENTIČNOSTI?
JE TOREJ TELO NOVA PRIHODNOST KOMUNIKACIJE?«

MAŠA RADI, 3.H

SREDNJA VZGOJITELJSKA ŠOLA
IN GIMNAZIJA LJUBLJANA
SVŠGL

PREDSTAVLJA
PRED-PREMIERA '16

»INTERVJU Z mANO«

Nastopa 72 dijakinj in dijakov 1., 2., 3. In 4. letnika
umetniške gimnazije, smer sodobni ples

UMETNIŠKO IN MENTORSKO VODSTVO:

Nataša Tovirac, Petra Pikalo, Mojca Dimec, Tamara Polanc (1. letnik),

Sinja Ožbolt, Dušan Teropšič, Aja Zupanec, Tina Dobaj (2. letnik),

Maja Delak, Nina Fajdiga (3. letnik),

Andreja Rauch Podrzavnik, Aja Zupanec (4. letnik)

Dramaturgija in gledališki list: **Andreja Kopač**

Glasba: **Matjaž Predanič, Luka Prinčič**

Kostumografija: **Urška Recer**

Oblikovanje svetlobe: **Urška Vohar**

Tehnično vodstvo: **Marko Levičnik**

Video, snemanje in dokumentiranje: **Ana Čigon**

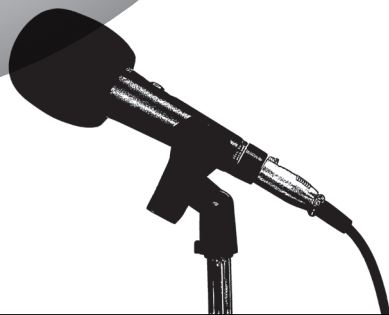
Fotografija: **SŠOF, Nada Žgank**

Oblikovanje frizur: **Srednja frizerska šola Ljubljana**

Oblikovanje tiskovin: **Tanja Radež**

Posebna zahvala: **Nataša Zupančič, Petra Vignjevič**

Produkcija: **SVŠGL, ravnatelj Alojz Pluško**

Premiera: **sreda, 23. marec 2016, ob 19.00**

PLESNI IN GLEDALIŠKI CENTER / Kardeljeva ploščad 28 a, Ljubljana

z uradno otvoritvijo novih vadbenih prostorov SVŠGL ob 18.45

Ponovitve: **četrtek, 24. marec, in petek, 25. marec, ob 18.00** (za izven)

TELO = RESNICA?

V času zasičenosti z nenaravnim in masovno produciranim, ko se velikokrat zdi, da je vse skupaj le povzetek ali kopija nečesa že videnega ali slišanega, zavedno ali nezavedno iščemo avtentičnost. Vse to je popolnoma logično, kajti le redki posamezniki se (tako kot maminih nasvetov) ne bodo naveličali tisočkrat slišati enih in istih stvari, še posebej, če te prihajajo do njih v neosebni in prisiljeni obliki. Kot človeška bitja smo nagnjeni do sočustvovanja z drugimi, zato nas bodo prej pritegnile iskrene izjave in zgodbe posameznikov, za katere se zdi, da pripovedujejo naravnost iz srca. Intervju je prav zato eno izmed najbolj priljubljenih komunikacijskih orodij, saj nam ponudi to, kar iščemo: mnenja, zanimive zgodbe in podrobnosti o osebnem življenju. A tako kot pri vsaki stvari, se tudi pri intervjuju ne moremo izogniti zlaganemu. Konec koncev je intervju, kljub večinoma neposredni komunikaciji, še vedno sestavljen iz besed. In le te zna marsikdo dobro obračati ali konstruirati za lastne namene.

Kam se torej obrniti, ko tudi intervju ne zagotavlja več tiste avtentičnosti?

Velikokrat slišimo, da telo nikoli ne laže in da nam vedno, na tak ali drugačen način, pripoveduje resnico. Torej je popolno za intervju. Že v dejanskem intervjuju (če se ta ne odvija preko e-pošte) nam sogovornikovo telo s pomočjo gest, ki se izvajajo spontano, subtilno izreka neizrečene občutke in nam omogoča vpogled za posameznikove besede. Ko pa telo postavimo v situacijo, v kateri uporaba besed ni osnovni način komunikacije, na primer v plesno predstavo, lahko ob »dobrem branju« gledanega zaradi minljivosti dobimo avtentično pričevanje. Nikakršne potrebe ni, da bi gledalec opazovanemu postavil kakšno vprašanje, dovolj je le prisotnost njega (nje) ali drugih nastopajočih. Če želimo kopati še globlje in priti do neponovljivih trenutkov, ki razkrivajo nekaj popolnoma novega, je na tem mestu najpomembnejši dialog. Dobro medsebojno poslušanje in zaupanje je namreč ključ do sproščenosti na odru. Tako se znajdemo nekje vmes v prostoru med plesalcem in gledalcem kot »žive priče« ravno tiste pristnosti, h kateri intervju stremi.

Je torej telo nova prihodnost komunikacije?

Maša Radi, 3. h

*Pred-premiera '16 je naslov vsakoletne uprizoritve Umetniške gimnazije SVŠGL, smer sodobni ples, ki omogoča dijakinjam in dijakom organiziran vstop in pred-izkušnjo nastopanja na profesionalnih odrih.

V TEJ VELIKI ČRNI KOCKI ...

Velika črna kocka, v kateri stojimo, ima samo sto vprašanj,
vsako vprašanje pa neskončno odgovorov.

Vsak delček v tej veliki črni kocki ima svojo zgodbo
in vsaka beseda v tej veliki črni kocki ima svoj namen.

Ta velika črna kocka, ki na videz izgleda tako prazna, je tako polna prahu ...

Polna glasbe, risb, poezije, sanj, pričakovanj,
misli, razočaranj, idej, spominov in časa,

a vsega tega s prostim očesom ne moremo videti,
lahko pa čutimo skozi gib, ki nastane v tej veliki črni kocki,
se v njej odtisne in za sabo pusti prečudovito figuro,
ki se pridruži polni praznini te velike črne kocke.

Nika Murtič, 4. h

SCENOSLED

Mesta v prostoru.

Nastopajo: **4. h:** Agata Anžur, Gaja Drekonja, Zala Erznožnik Podreka, Jerneja Fekonja, Kaja Ferenc, Natja Hahn, Manja Kovač, Tajda Kužner, Olivera Milašinović, Nika Murtič, Iza Pantar, Bela Pikalo, Lara Rifi, Zoya Sagmeister Martini, Petra Slokan

Mentorstvo: Andreja Rauch Podrzavnik, Aja Zupanec

Glasba: Matjaž Predanič

Intervju z(m)Ano.

Nastop, za katerega nimam naslova. Počutim se kot črno-beli jaz. Samokritična Ana. Zakaj jaz? Me je mogoče strah? Bi ali ne bi? Sem (ne)odločen / (ne)odločna? Izza dvoma je še ena maska; kakor smeh v senci se počuti ovca v levu. Ko to premagam, vse postane le eno potovanje v iskanju svobode in moči. V tem iskanju v sebi slišim glas: »Bodi srečen. Bodi srečna.«

Nastopajo: **1. h:** Tjaša Avbreh, Tjaša Božič, Eva Gorjup, Lucija Justin, Zala Kaker, Zoya Koprivnik, Neja Košir, Klara Kunič, Karmen Lavrinšek, Pia Mačerol, Pina Manica Novak, Tjaša Razpet, Špela Remec, Maja Sterle, Kristina Stubelj, Maj Luka Špenko, Anastazija Štupar, Lia Zuljan

Mentorstvo: Nataša Tovirac, Petra Pikalo

Glasba: Matjaž Predanič, Carl Orff

Ona v meni.

Ona je Jaz in Jaz sem Ona. Najboljši prijateljici, a hkrati sovražnici. Postavljava si pomembna vprašanja, ki se skrivajo v temnih kotih. Tam so in čakajo, da ugledajo luč vseta. Ona na plan potegne moje najboljše in najslabše. Ona je moja Vest. Eva Krštinc, 2. h

Ona v meni je drugačna. Postavlja si druge cilje. Želi si druge stvari. In včasih ... včasih se srečava. Takrat najine želje plešejo skupaj. In ena izmed naju izgine. Ula Marković, 2. h

Nastopajo: **2. h:** Sarah Al Saleh, Iva Ambrožič Deleja, Anaja Bertoncelj, Nika Cvar, Teja Čretnik, Katarina Gregorič Zuccato, Diana Jeklin, Terezija Kos, Eva Krštinc, Katja Lazukić, Uršula Marković, Urška Mesec, Lucija Ojsteršek, Klara Peček, Anita Pirc, Mateja Satler, Tjaša Stubelj, Tinkara Susman, Larisa Šega, Mija Tonkli, Nuša Zgonec, Valentina Zornik in Lara Drinovec, 3. g (Zaradi poškodbe ne bo nastopala Ana Vatovec.)

Mentorstvo: Sinja Ožbolt, Dušan Teropšič, Tina Dobaj, Aja Zupanec

Glasba: Matjaž Predanič / Mentorica za petje: Alenka Bobek

Odločiti se je treba.

Njen nemir je tudi telesno prehajal nanj. Tako, da zapusti moža! Kako? Povej mi, kako?

(Lev Nikolajevič Tolstoj: Ana Karenina, str. 245)

Nastopajo: **1. h** / Mentorstvo: Mojca Dimec

Glas: dijaki in dijakinje 1. h

Objem za slovo.

Nastopajo: **4. h** / Mentorstvo: Andreja Rauch Podrzavnik, Aja Zupanec

Glasba: Jocelyn Pook

Intervju za Intervju.

Intervju je pogosto rabljeno komunikacijsko orodje, ki običajno poteka med spraševalcem/ci in intervjuvancem/ci. Cilj ali namen izpraševalca je doseči spontanost, posledica česar je izrekanje nečesa novega, še neizrečenega, neponovljivega. Ob trenutkih spontanosti se podre zid, ki ga imamo zgrajenega okoli sebe in nehote povemo več, kot smo želeli deliti. Maša Radi, 3. h

Nastopajo: **3. h**: Lea Bajc, Blaž Cunk, Špela Dobrovoljc, Klara Drnovšek Solina, Živa Kadunc, Ana Klančar, Pia Kušar, Veronika Markoja, Maja Medved, Maruša Odar, Nikita Omerzu, Pia Praček, Maša Radi, Nika Smiljanič, Tjaša Šuligoj

Mentorstvo: Maja Delak, Nina Fajdiga

Glasba: Luka Prinčič, Matjaž Predanič, The Internet

Pred očmi si zarišem figuro ...

Zgodnje jutro se prebuja v svežem vdihu drevesne smole hladnih debel iglavcev. Na mahovinasta tla se počasi useda redka, pršasta megla, ki se ujema v praprotnice ter jih zavija v belo kopreno. Skrivnostna je ta megla, ko ovija pokrajino, ki jo hkrati skriva in odkriva. Vabi te, da vstopiš v njeno skrivnostnost. Skozi iglaste krošnje si pot utirajo sončni žarki, ki se mešajo z meglo, ki jih utiša in omili. Snopi pastelno rumene barve osvetljujejo čudovite skrite kotičke v misteriozno-temačnem gozdu. Razkrivajo poti in majhne travnate jasice, na katerih bi lahko ure in ure samo ležal in pustil toplemu vetru in mehki megli, da te nežno oblivata. Zazibaš se v neskončen sen, čeprav je tu hlad. Prijeten hlad me prevzema, boža po licih, da se mu nasmiham. Zala Erznožnik Podreka, 4. h

Mentorstvo: Andreja Rauch Podrzavnik, Aja Zupanec

Glasba: Matjaž Predanič / Glas: Bela Pikalo / Tekst: Zala Erznožnik Podreka

ONA V MENI: ŽIVLJENJE JE PREČUDOVITA SKRIVNOST

Ko v vsakdanjem življenju želimo koga kaj vprašati, ga pač vprašamo: »Koliko je ura?« ali: »Kako si?« Veliko težje pa je, ko ti nekdo reče, da ga nekaj vprašaš.

Takrat se ti glava kar naenkrat izprazni in preiščiš, kaj bi vprašal.

Iz tega premisleka ponavadi vznikne kakšno globoko vprašanje: »A se bojiš smrti?« ali »Zakaj te je strah?« Čudno je, da nas vedno zanimajo tovrstne reči, a je po drugi strani logično. Vedno nam govorijo, da če česa ne vemo, naj vprašamo.

In ker realno o teh stvareh ne vemo prav veliko, sprašujemo takšna vprašanja.

Ne vemo, zakaj se bojimo smrti, če sploh ne vemo, kaj smrt pravzaprav je.

Življenje je prečudovita skrivnost. Sprijazniti se moramo, da ne moremo vedno dobiti odgovorov na vsa zastavljena vprašanja in da nikoli ne bomo vedeli vsega.

Tjaša Stubelj, 2. h

Kdo je ona v meni, ki jo sprašujem? Občutek tesnobe, ki ga občutim, ko me nekdo nekaj vpraša, je isti, kot da sebe nekaj vprašam. Bolj ko se sprašujem o sebi, manj vem. Odkrivanje odgovorov me vodi v vedno več vprašanj in vedno večjo zmedo.

Vem, da veliko še ne vem.

Valentina Zornik, 2. h

INTERVJU Z mANO?

Kolektivno samo-spraševanje 4.h

PRED MANO STOJI ČRNA STENA.

Dvignem roko, na steni se pojavi senca,

ki je večja od mojega telesa.

Za sabo vidim le luč, ne vidim pa, kje je prostor omejen.

Opazujem senco, ki se veča, ko hodim nazaj.

Moji gibi se širijo zunaj oblike telesa,

iz prostora v prostor, v vse smeri ...

KAJ JE PROSTOR MOJE PRIHODNOSTI?

Moja prihodnost v drugem, drugačnem prostoru - v njej se iščem.

Iščem delčke prostora, ki mi bodo všeč.

Delčke, ki bodo polni, ko si želim družbe,

in delčke, ki bodo prazni, ko si želim miru, praznine.

Ti delčki bodo tokrat tvorili celoto.

Mojo prihodnost.

VSAKO VPRAŠANJE, KI SE GA ZASTAVI,

v prostoru dejanje nepričakovano se pojavi.

Najljubše, čudno, glede na vse ostale,

v skupini, vsak zase, delamo korake male.

Delaš jih ti, delam jih jaz, a vsak od nas ima drug obraz.

Vsak od naju bo vprašanje drugače sprejel;

eden bo shodil, drugi z njim na mestu obsedel.

HOJA. TEK GIB.

S hojo, tekom in gibom napolnino prazen prostor.

Prazen prostor, ki naenkrat postane poln teles.

Hoja. Tek. Gib.

KAJ JE TVOJ PRVI SPOMIN?

Prostor, v katerem ti je najbolj prijetno?

Koga si nazadnje objel?

To so vprašanja, o katerih redko razmišljamo,

dokler nam jih nekdo ne zastavi.

Ko poskušaš oblikovati odgovor, potrebuješ čas.

Jaz sem potrebovala štiri mesece.

MOVING THROUGH AN EMPTY SPACE.

Can be cosy or very complex,

considering the tension between objects.

We are more or less attracted to different positions

and places in an empty room.

With moving we are creating an atmosphere

that the audience could connect to.

All of us in one space share a space,

a space of mind.

KAKO VEMO, DA SAMI SEBI NE LAŽEMO,

ko si odgovorimo na določeno vprašanje?

Lahko si odgovorimo tako, kot želimo biti slišani sami sebi.

Ali pa se v nas porodi več možnih odgovorov in izbiramo med njimi,

tako kot otrok izbere eno izmed tisočih sladkarij,

čeprav bi si jih zagotovo želel izbrati še kakšno.

Pri odločitvah, ki jih naredimo, ni poti nazaj.

Odgovor se da popraviti, ga olepšati ali izbrisati, ali ga ustvariti.

Ustvarjen odgovor je lahko le prazna laž, utvara.

Globoka želja, koprnenje po nečem, nekom.

Kakšen pa je Vaš odgovor na vprašanje o Vas?

MANIFEST INTERVJUVANCA

Kako sem videti od tukaj, kako od tam?

Kako me on vidi, kako me ona vidi?

Kako se počutim?

Levo – desno, levo – desno?

Stop! Izpostavi se!

Še enkrat ... ne

Še enkrat ... in

Gremo!

Saj se samo premikam, hladno,

v prostoru je vroče;

cap – capaca – šak. Tm + m.

RAZISKOVANJE; ŠTIRILETNO POTOVANJE

Globoki vdih in izdih,

povezovanje s samim sabo in s tabo.

Čutenje prostora, tako praznega kot polnega,

izpraznjenega, prepolnega.

Frontalna in kontra in stranska luč,

v kateri vidiš sebe in v kateri vidim tebe.

Ko se prepustiš impulzu,

spet zadihaš v kontinuirano gibanje.

Čutiš, ne čutiš, poizkušaš, se zabavaš,

skoraj odnehaš, prenehaš,

se vračaš in ne zavračaš.

Ljudi, tebe in sebe.

IMELI SMO VAJE.

Bela je začela prva; nadaljevala je Lara, pridružila se je Nika ...

Naslednje so bile Zoya, Zala in Neja ...

Tudi jaz sem se pridružila ...in Kaja in Iza in Tajda.

Čez nekaj sekund še Manja, Oli in Agata.

Pa še Petra in Gaja.

Le profesorica se žal ni pridružila.

Smejale smo se kot nore.

TA PLES JE DRUGAČEN OD ODRA,

drugačen od lepote in skrivnosti. V njem vre želja objema.

Ko ples objame plesalca kot čisto telo, je cilj dosežen.

V trenutku postane hoja močnejša od plesa in ples močnejši od hoje.

Ples gre v prostor, gibanje v telo.

Lahko postane močnejše od njegovih korakov?

Ta ples je večji od misli in razlogov.

Brezmejna svoboda, ustvarjena iz zmešnjave.

Začetek. Oder. Ali hočem, da se to kdaj konča?

Hmm ... So to bobni ali moj srčni utrip?

INTERVJU Z mANO

- ▶ Kdo sprašuje? Kdo odgovarja? Koga sprašuje? Komu odgovarja?
- ▶ Kaj sprašuje? Kaj odgovarja? Čemus ploh dialog? Ali je to sploh dialog?
- ▶ Ali je to strnjena pripoved vprašanj in odgovorov?
- ▶ Kdo sem, kaj sem? Kje je moje mesto na odru?
- ▶ Kakšna je moja vloga v skupini? Kam grem? Kako potujem? S kom potujem?
- ▶ Kaj me zanima? Kako sprašujem? Naj odgovorjam?
- ▶ Ali je vloga ena ali sta dve? Koliko vlog imam znotraj ene vloge?
- ▶ Ali so moji odgovori jasni? Kaj pa vprašanja? Komu morajo biti jasni?
- ▶ Ali so jasni lahko vsem, vendar po svoje? Ali so torej jasni?
- ▶ Kaj če je to le prikaz zbeganih misli, s katerimi oblikujem vprašanje na odgovor?

PRIPRAVE NA INTERVJU Z mANO:

JÉRÔME BEL: VERONIQUE DOISNEAU

Najbolj se me je »dotaknil« posnetek predstave Veronique Doisneau Jérôma Bela. Poleg osebnih izpovedi me je pritegnila dinamika dela, ki je s svojo mirnostjo potencirala iskrenost in prezenco plesalke / intervjuvanke. Postavlja pa se mi vprašanje, ali je Doisneaujeva še vedno intervjuvanka glede na to, da ima predstava režiserja. Ali ne predstavlja režiser predstave hkrati spraševalca in intervjuvanca? Režiserja bi lahko prav tako pojmovali kot intervjuvanca, kot spraševalca pa publiko, saj ustvarja nekaj, za kar predvideva, da bo zanimivo za publiko. To pomeni, da publika ne vede postavlja neizrečena vprašanja. Veronique Doisneau je intervjuvanka brez fizičnega spraševalca, ob čemer me zanima vprašanje samonadzora. Ker podaja publiko svoje osebne in intimne podatke, tudi sama nadzoruje njihovo količino. To omogoča določeno varnost, ki je v »klasičnem« intervjuju ne bi bilo zaradi podvrženosti akciji in reakciji.

Tako ples na odru kot intervju je izpostavljanje zasebnega, intimnega. Vendar lahko v plesu, ki je zastavljen kot (samo)intervju, nadzorujemo, koliko sebe bomo izpostavili, koliko bomo »povedali«. Z režijo dobimo nadzor nad akcijo in reakcijo replik. Poleg tega je tolmačenje gibov veliko bolj abstraktno kot branje besed, s čimer ponuja določeno varnost, čeprav se na odru velikokrat počutimo bolj izpostavljeni v pogovoru z osebo. Morda je v tem zaupanju »poanta« razkrivanja intimnega; saj več povemo ne vede, nenadzorovano, z gibom, ki prikazuje oziroma vzbuja (globlje) občutke. S tem hkrati »intervjuvamo« tudi publiko, le da ima ta intervju samo enega naslovnika; gledalca, ki se sprašuje in odgovarja samemu sebi. Tako se naša vloga nastopajočega iz spraševalca na začetku preko intervjuvanca v plesu prenese do drugega spraševalca, ki nagovarja publiko. Včasih je čustva lažje pokazati. Včasih se je težko izpovedati v družinskem, intimnem vzdušju. Včasih je to lažje storiti pred publiko, teatralno. Teatralnost nas razgalja, a hkrati ščiti.

Klara Drnovšek Solina, 3. h

PRISTNOST IN ISKRENOST INTERVJUJA

Kadar slišim besedo intervju, je moja prva asociacija način komuniciranja in sporočanja. Redko pomislim na izpraševanje, zaslišanje ali na druge formalne oblike sporazumevanja, v katerih so ravno tako prisotne značilnosti intervjuja; postavi se vprašanje, poda se odgovor. A kakšen odgovor? Kaj je v ozadju slednjega? Koliko nezavednega izdamo z barvo glasu, gestami, mimiko? Odgovor je odvisen tudi od načina, kako je vprašanje postavljeno in od sogovornika, saj bi verjetno nekomu, ki ga poznamo in / ali mu zaupamo, povedali več kot neznancu. Vsak intervju, ki ga poslušamo ali beremo, je deloma cenzuriran, pregledan, ali vsaj odobren, včasih celo zmanipuliran, ker se velikokrat zgodi, da izpraševalec ali intervjuvanec želita nekaj doseči, četudi je to le sočutje prejemnikov ali pa njihova naklonjenost. Popolne iskrenosti skoraj ni. Pristnosti in iskrenosti je bolj prisotna v intervjuju v živo, v *še-ne-zvadenem intervjuju*, ki ga podpiram zato, ker intervjuvanec vedno pove več, kot želi, saj »oddaja« nezavedne informacije. Fascinantno bi bilo ujeti te informacije in jih spontano vključiti v naše delo ali pa odgovarjati na lastna vprašanja ter uporabiti nepričakovane (nebesedne) odzive.

Živa Kadunc, 3.h

VEZ Z OBČINSTVOM

Vsakdanje nam je, da tisti, ki sprašuje, in tisti, ki odgovarja, sedita obrnjena drug proti drugemu. Čisto drugačen občutek je, če sta obrnjena z hrbtom drug proti drugemu oziroma nimata stika z očmi. Tako se tudi izgubi občutek, da se osebe med seboj pogovarjajo ali tvorijo kakršnokoli komunikacijo. Intervju vidim kot osebni pogled samega nase, pri čemer je pomembna naša drža in način govora med tem, ko tvorimo komunikacijo z občinstvom. Takšen način podajanja informacij določa, kakšno vez bomo vzpostavili z občinstvom; ali bomo stvari povedali na način, da bo imel gledalec občutek, da mu pripovedujemo osebne stvari, ali ga pustimo z občutkom, da je prejel nepomembno informacijo. Interpretacija intervjuja v plesu (z gibanjem) je težka naloga, ker mora to gibanje vsebovati jezik, ki ga bo razumelo tudi občinstvo.

Nika Smiljanič, 3. h

INTERVJU JE ...

1. javnosti namenjen pogovor, v katerem kdo odgovarja na pripravljena vprašanja
2. zbiranje podatkov z ustnimi vprašanji in odgovori (po SSKJ)

Od šestdesetih let 20. stoletja naprej se intervju uporablja tudi kot orodje umetniške raziskave ter beleženja umetniških procesov. Ko smo se prisiljeni izražati o procesu našega dela, ga hote ali nehote sami pri sebi osmislimo in morda nanj pogledamo bolj analitično in objektivno. Pristnost intervjuja izhaja iz dejstva, da gre za obliko neposredne komunikacije z redkimi izjemami, ko se lahko vnaprej pripravimo le do določene mere, a v trenutkih medsebojne komunikacije vseeno povemo kaj, česar nismo želeli ali pa nismo vedeli, da lahko ubesedimo. Lahko pa se zgodi tudi obratno in stvari ne znamo dobro ubesediti. Vloga intervjuja je lahko tudi performativna, saj zaradi svoje performativne narave tudi ustvarja podobo časa, v katerem je nastal.

Maša Radi, 3.h

**PLESNI /
GLEDALIŠKI
CENTER**

Urednica: Andreja Kopač

Avtorice in avtorji zapisov:

Eva Krštinc, 2. h, Ula Markovič, 2. h, Tjaša Stubelj, 2.h, Valentina Zornik, 2. h, Maša Radi, 3. h, Klara Drnovšek Solina, 3. h, Živa Kadunc, 3. h, Nika Smiljanič, 3. h, Zala Erznožnik Podreka, 4. h in Nika Murtič, 4. h, Kolektivno pesnitev so prispevale dijakinje 4.h: Agata Anžur, Gaja Drekonja, Zala Erznožnik Podreka, Jerneja Fekonja, Kaja Ferenc, Natja Hahn, Manja Kovač, Tajda Kužner, Olivera Milašinović, Nika Murtič, Iza Pantar, Bela Pikalo, Lara Rifl, Zoya Sagmeister Martini in Petra Slokan

Fotografije: Nada Žgank (izbor: Andreja Rauch Podrzavnik, Petra Pikalo)

Oblikovanje: Tanja Radež

Posebna zahvala: Plesni aktiv SVŠGL